

ELŐSZÓ

Tíz évvel korábban

A lábam alatt puha volt a talaj, és olyan mélyre fúrtam a lábujjaimat a homokba, hogy már egészen hűvösnek éreztem őket. Kellemes volt ez a kontraszt a nyári hőséggel, ami úgy forrósította fel a fesztivál helyszínét, mint valami üstöt, és csak még jobban felhevítette a körülöttem lévő testeket. Bár a nap már közel járt az óceánhoz, és az este a megkönnyebbülés ígérését hozta magával, még mindig elviselhetetlenül nagy volt a hőség. A levegőben összekeveredett a tengeri fuvallat, az izzadság, valamint a hasis édeskés szaga, és sűrű illatfelhővé állt össze, ami elől nem volt menekvés. A homlokomra ragadt, sós-homokos tincsek húzták a bőrömet. Isa mellettem táncolt, lehunyt szemmel, hosszú szőke haja lobogott a válla körül. Nyakában az a virágfüzér lengedezett, amit a belépőjegy mellé osztogattak. Felém fordult, én pedig bátorítanul rámosolyogtam. A szája széle finoman megrándult, amikor viszonzta a mosolyomat. Odina hátulról átkulcsolta Isa vállát. Furán néztek ki, mert Odina valamivel alacsonyabb és gömbölydedebb is volt nála, és napsütötte barnasága élesen elütött Isa áttetsző bőrétől. Bár körülöttünk minden csupa láрма és hangzavar volt, Odina sötét, nehéz hangja még így is elért

hozzám. Hamisan énekelt, de olasz akcentusának bája ellensúlyozta a muzikalitás hiányát. A színpad feletti, legalább a zenészeknek némi árnyékot adó, fehér sátortető alatt játszó banda nem volt rossz, csak a gitáros volt használhatatlan. Odakiabáltam a lányoknak:

– Gyengék a riffek, a két felső húron pontatlanok a slide-jai, és nem is elég agresszívek.

– Jaj, Ave, fogd be! – nevetett fel Lee, és durván taszított rajtam egyet. Durvábban, mint amihez hozzászoktam. Lee a szokásos levágott szárú farmerjét és két pólója egyikét viselte. Haja egyik oldalon tüsire nyírva, cserébe a másik oldalon hosszan lógott tincsekbe összeállva, melyek leérték egészen a válla alá. Ötünk közül ő volt az egyetlen, aki nem hordta a virágfüzért, mivel neki nem volt belépőjegye a Harbour Grasra. És ő volt közülünk az egyetlen, aki tudta, hogy kell jegy nélkül bejutni mindenhová, ahová csak akar. Jobb kezében egy pohár sört szorongatott, a balt pedig a magasba emelte, és a zene ritmusára püfölte vele a levegőt.

– Egyszer majd Avery fog ott állni a színpadon, mi meg innen csápolunk neki – közölte, és nagyot kortyolt a poharából. – Avery Winter for rockstar! – nevetett. – Már csak az a kérdés, hogy Jake-vel vagy Jake nélkül – tette még hozzá, és a nevetése a számmal egyszerre csengett le.

– Baromság! – vágtam rá. A hangom túl harsánynak hatott a hirtelen beállt csendben. Ösztönösen kinyújtottam a nyakamat, és a kék deszkaburkolatú strandbár felé néztem. Mintha Jake ott állhatott volna. Mostanra már minden bizonnyal rég elhagyta a szigetet. Jake-nek nyoma sem volt, csak a levegőt ízekre szaggató forráság remegése látszott, úgy, mint amikor az ember homályos tükörbe néz. Megfogtam a homlokomra tapadt, ragadós hajtincseket, és lefejtettem őket a bőrömről. Jó lett volna, ha a Jake-vel

kapcsolatos gondolataimtól is ilyen könnyen meg tudtam volna szabadulni. Ha egyszerűen félresöpörhettem volna őket. De Jake nagyon makacsul ragadt bele a szívembe.

– Csajok, ez itt az utolsó közös nyarunk! – kiáltotta Isa, amikor a banda bejelentette, hogy egy kis szünetet tartanak. A súlyos szavak könnyedén hagyták el az ajkát. – Én egyetemre megyek, Odina azzal lesz elfoglalva, hogy kitörjön a katolikus uralom fogásából, Josie pedig elmehet a búsba. Ha Avery nem lesz sikeres a zeneiparban, akkor a szülei minden valószínűség szerint kénytelenek lesznek eladni a nyaralót, és Lee, hát, Lee, valahogy téged sem úgy látlak, mint aki Harbour Bridge-en fog megpenészedni. Miénk az egész világ.

Nekem ez nem a szabadságot jelentette, számomra sokkal inkább úgy hangzott, mintha ez a világ túlságosan nagy felelősséget jelentene. Nekem nem kellett a világ, én nem vágytam másra, csak erre a kis földdarabra. Harbour Bridge-re. Meg a nyárra. Isabellára, Lee-re, Odinára, Jake-re. És Josie-ra. A fenébe, Josie!

Szerettem volna úgy tenni, mintha örökre fiatal és gondtalan maradhatnék. Nem sejtettem, milyen hamar véget ér majd ez a gondtalanság, és hogy közülünk én leszek az első és egyetlen, akinek nem Harbour Bridge lesz az otthona, hanem a széles nagyvilág.

– Holnap kora reggel még egyszer, utoljára el kellene mennünk a Wash Outhoz, hogy szörfözzünk egyet, mielőtt elindulunk – mondtam, és szomorúan gondoltam vissza az immáron visszafordíthatatlanul magunk mögött hagyott pár hétre. A végtelen tengerpartra, Isára, ahogy a mellettem lévő deszkán szörfözött. Arra, ahogy szörfözés után lehámoztuk magunkról a neoprén ruhát, és közben egyszerre fogott el mindannyiunkat a megkönnyebbülés és a veszteség érzése. Ugyanezt éreztem minden egyes

alkalommal, amikor elhagytam a szigetet és a tengert. Már most hiányzott Odina spagettisaslikja és Lee kézzel sodort cigarettaájának illata. A Josie-val kapcsolatos gondolatokat elfojtottam magamban, nem akartam tudni, mi forrong bennem a düh leple alatt.

– Egyszer minden véget ér – közölte Isa különös mosollyal. – Lesz olyan idő, amikor már nem is fogjuk ismerni egymást. – Még évekkel később is sokat gondolkodtam azon, vajon csak beképzeltem-e magamnak, hogy a hangjában megkönnyebbülés csendült.

Tiltakozni akartam, de hűvös fuvallat simított végig a tarkómon, amitől égnek meredtek a nyakamon a finom pihék. Még egyszer hátrafordultam, és a bár felé néztem, ahol nem sokkal azelőtt Josie zöld fürtjei még természetellenes színfoltként ríki-tottak ki a fesztiválozók tömegéből.

– Hol van egyáltalán Josie? – kérdeztem, és magam sem értettem, ez miért pont engem érdekel. Senki nem reagált. Megisméltam a kérdést: – Hol van Josie?

Isa megvonta a vállát, és a szája körül megint megjelent az előbbi vonás, amit nem tudott leplezni, egy félmosoly, amit akár fenyegetőnek is lehetett értelmezni. Ezt az arckifejezést azon a nyáron addig kizárólag Josie-nak tartogatta. Én meg egyszerűen képtelen voltam megfejtani a jelentését.

– Lehet, hogy elment innivalóért? – vetette fel közömbösen Odina, és sötét ruhájába törölte izzadt tenyerét, nedves foltokat hagyva a vékony anyagon.

– Fura, hogy hirtelen pont te vágysz Josie társaságára – jegyezte meg Lee, és végigmért élenkkék szemével.

Összereztem, és éreztem, hogy lángba borul az arcom.

– Mit akarsz ezzel mondani? – A hangom messze nem volt olyan nyugodt, mint szerettem volna. Mennyit hallhatott az

előbbi beszélgetésünkből? Égett az arcom, de nem szégyenkezhettem azért, amit mondtam. Már a fájdalmat is épp elég nehéz volt elviselni, képtelenség lett volna még megbánást is éreznem. Minden embernek megvannak a maga korlátai, és én már messze túlléptem az enyémekeket.

– Biztosan mindjárt visszajön. Csalánba nem üt a ménkű – hallottam Isa hangját, miközben pillantásommal újra a bulizó tömeget pásztáztam. Sehol egy Jake. Sehol egy Josie. A fuvallattól, amely pár perccel ezelőtt még olyan kellemesnek tűnt a nyári nap forró, nyomasztó hőségében, most dideregni kezdtem.

Az ilyen pillanatok voltak azok, amelyekben ösztönösen megéreztem, hogy megfordult a széljárás. Ahogy azt is, hogy ezen semmi és senki nem fog tudni változtatni. És hogy semmi és senki nem lesz képes visszafordítani az időt, nem lesz képes meg nem történtté tenni a történeteket, és jóvá tenni az igazságtalanságot.

Amikor nagy dörrenéssel felröppentek a záró tűzijáték első rakétái, mindannyian rémülten rezzentünk össze. Nekem még az sem tűnt fel, hogy a banda időközben levonult a színpadról. Lee volt közülünk az egyetlen, aki ténylegesen elindult Josie keresésére. Mi, többiek, odadermedtünk a helyünkre, képtelenek voltunk az égen táncoló pirotechnikai jelenséggel foglalkozni, körbenéztünk ugyan, de moccanni nem moccantunk. A világító rakéták lármája pár jóleső percre lecsillapította száguldó szívverésemet. Néhány pillanat erejéig úgy tehettem, mintha minden rendben lenne.

De Josie soha többé nem került elő. Sem délután, sem este. Soha többé. A sziget szőrén-szálán elnyelte. Nem maradt más utána, csak négy barátnő és egy óriási bűn.

Harbour Bridge-et mindössze egyetlen híd köti össze a szárazfölddel és a kettő között fekvő kisebb szigetekkel. Amikor keresztülhajtunk rajta, egyenesen a Seasonshöz érkezünk. A sziget egyetlen szállodája végelgyengülésben szenvedő, ámde büszke királynőként trónol a Central Streeten, és szobáiból pazar, akadálymentes kilátás nyílik a tengerre. Mindeközben a Seasons kifejezetten pazartalan eleganciával bír: világos homokkő és egyszerű vonalvezetés teszi teljessé az imponáló épületet. Ennek ellenére a szélben lengedező pálmafák között álló szálloda a város egyértelmű központja. Akár tetszik, akár nem.

Egyszerre érzem magam jól és rosszul attól, hogy itt vagyok. Rögtön a hidat követő első pár méteren erős idetartozás-érzés lesz úrrá rajtam, amit annyira hiányoltam az elmúlt hónapokban. Valószínűleg azért, mert az utóbbi időben túlságosan sok inger és stressz ért. Egy pillanatra engedélyezem magamnak, hogy egyszerűen csak kiélvezem ezt az érzést. Elhajtok az Exxon benzinkút, a zöld tetős Subway és egy kis, narancssárgára festett templom előtt, majd magam mögött hagyom az út jobb oldalán a Seasonst, és bekanyarodom az East Atlantic Avenue-ra. A mo-soda előtti parkolóban egy magányos lány áll, gitártokkal a kezében, feltartott jobb hüvelykujját az út felé nyújtja. Hevesen össze-

rezzenek, amint meglátom, azután elfog a düh, amikor már nem tudom kivenni a visszapillantó tükörben. A szívem vadul zakatol, és csak akkor nyugszik meg, amikor visszaveszek a tempóból, és sikerül meggyőzőnöm magam, hogy ez csak egy hétköznapi lány volt. Nem pedig a múlt kísértete.

Most már alig tíz mérföldes sebességgel hajtok, igyekszem elodázni a megérkezés pillanatát, amit annyira varázslatosnak képzeltem. Ez az egyetlen ok, amiért egyedül akartam jönni, a zenekarunk tagjai nélkül. Jake nélkül. Nem pedig a turnébusszal, ami mostanra már bizonyára rég befutott a fesztivál helyszínére. Ez a pár perc egyedül az enyém.

Lehet, hogy még ott vannak – suttogja egy hang a fejemben. Lehet, hogy még mind ott vannak. Isabella, Odina, Lee, Josie.

De a hang hazudik. Egyikük már nincs ott. Egyikük eltűnt.

Megrázom magam, és újra az útra koncentrálok. Minden ugyanúgy néz ki, mint régen. A sok-sok évvel ezelőtti, hosszú nyári hetek minden egyes utat, a sziget minden egyes elágazását beleégették az emlékezetembe. Egy kicsit hagyom, hogy a tekintetem szabadon végigpásztázzon a környéken, látom az út szélén várakozó szemeteskukákat, a szerteágazó villanyvezetékeket, amelyeken madarak ülnek, és az előkertek homokos talajjal vegyülő, barnás gypét. Az utca túloldalán gyerekek bicikliznek túl nagy kerékpárokon, egy idősebb nő a kertjében épp a mosott ruhát szedi le a szárítókötélről. Sietve, mintha arra számítana, hogy percekben belül elered az eső.

Ezután már nem lehet tovább húzni a dolgot, lekanyarodom a Beachside Roadra, és behajtok a parkolóba, aminek a szélén piros kordonszalagok lengedeznek a szélben. Remegő lábbal szállok ki a kocsiból, és becsapom magam mögött a bérelt autó nehéz ajtaját. Rég volt már, nagyon rég. Kiveszem a hátsó ülésről a gitár-

tokot, és vállamra vetem a sporttáskámat. A szívem rövidesen megdönti saját sebességi rekordját.

Ha van valami, ami képes ezt elrejtteni a világ elől, akkor az ez a kabát. Olyan nekem ez a dzseki, mint valami védőpajzs. Mint egy régi, olajozott páncélzat, amit tizenhat évesen találtam apám és Marge padlásán az egyik ruhásszekrényben egy poros batikolt inggel és egy pár zsírosra kopott motoroscsizmával egyetemben.

– Hát itt volnánk – mondom ki fennhangon, és szorosabbra húzom magamon a bőrdzsekit. Csípős szél fúj, bár a levegő meleg. A hajam épp úgy kavarg a fejem körül, mint a benne lévő gondolatok. A lépteim nem olyan határozottak, mint szeretném. Tudtam előre, hogy ez a hely hatással lesz rám. Csak azzal nem voltam tisztában, pontosan hogyan. És mennyire.

Már az előbb, a hídon is, mielőtt még a kissé megfakult feliratú tábla jelezte volna a Harbour Bridge-ig hátralévő távolságot, elfogott az a különös érzés, hogy valami mágikus erő szippant vissza ide, a szigetre.

– Harbour Bridge-re mész? Biztos vagy benne, hogy jó ötlet? – kérdezte Marge, a mostohaanyám. A hangjában halk, rejtett kétségbeesés csendült. Úgy érzem, mintha a szél most magával vinné a szavait, és a hangja minden egyes szóval halványulna. Elsodorja őket a déli szél. Szinte meg is feledkezem róla, hogy Harbour Bridge egyben a turnénk végét is jelenti. És hogy ezután nem fogom mindennap látni Jake-et. Hogy hamarosan máshol jár majd. Mert mindenek ellenére mégis zavar, ha nélkülem van. Emilynél, a feleségénél. Vagy egy másik nőnél. Egy lepukkant bár pultját támasztva, miután már túl sokat ivott, és túl sok helyen fordult meg, túl sok pénzzel és túl sok lehetőséggel. Számára az élet soha nem csendesedik el. Vagy ha mégis, azzal nem tud mit kezdeni.

A hangok halkan visszhangzanak. Azok is, amelyek kiabálnak velem, és azok is, amelyek némán hallgatnak. Közben pedig Jake hallgatása valószínűleg még hangosabb és brutálisabb, mint Mortimer harsogása.

– Kislány, itt az ideje, hogy új számot írj! Három éve egyetlen új dalod sem volt!

Az öcsém együttérző tekintete.

Az apám csalódott tekintete.

Jake tekintete.

Josie tekintete, amelyet mostanra már csak fényképekről ismerek, és amely ennek ellenére Harbour Bridge-re hív. Olyan hosszú idő után most még Josie hangja is ott visszhangzik a gondolataimban. Milyen jó, hogy egy hangot el lehet hallgattatni az-zal, ha az ember túloldítja. Lehet, hogy ezért lettem zenész.

Ott hever előttem a tengerpart, amit a koncert kedvéért mesterségesen kiszélesítettek és simára hengereztek. Egy pár pillanatra úgy tűnik, hogy az óramutató meg sem mozdult, és mintha mindannyian egy helyben jártunk volna. És mintha Josie-t csak a fövény nyelte volna el.

A kis deszka bódé felé fordulok. A homlokzatát borító fa régebben kék volt, és nem fehér. Lehet, hogy egy falszín árnyalatának nincs nagy jelentősége. De akkor az sem fontos, hogy milyen színbe öltöztet valaki egy történetet? Egy pillanatra olybá tűnik, hogy a nem megfelelő szín felér egy, az emlékeim ellen elkövetett árulással. Hátat fordítok a bódénak, és inkább a védőgát mögött megtörő hullámokat figyelem. A zúgásuk valóságos melódia. Minden egyes helynek megvan a maga hangszíne. A bennem rezonáló, saját hangskálája. Harbour Bridge számomra egy d-moll akkord, amelyet a tenger mély basszusa fest alá, a szél hangja pedig az azt kísérő énekhang, egy szirén lágy, csábító dala.

És bár ezek a hangok megnyugtатnak, hirtelen mégis nagyon ébernek érzem magam.

Szorosabbra húzom magam körül a dzsekimet, és elindulok a színpad felé. Integetek az italos rekeszeket cipelő, kábeldobokról vezetékeket letekerő, fémrudakat összeszerelő és a kisteherautó platójáról hangfalakat lepakoló, ismerős arcoknak. A színpadon felfedezem Lindsay-t, a technikust. A vezetékekkel küzd a kopasz roddal együtt, aki már Varsó óta kísér minket, és közben torkaszakadtából panaszkodik a pocskék áramszolgáltatás miatt:

– Ez legkésőbb az első szólnál a fejünkre fog robbanni. Egy bummm, és kicsapja a világítást. Majd meglátod!

Halványan elmosolyodom. Tudom jól, hogy nem fognak ki-aludni a fények. Lindsay-ben lehet bízni. Először a gitártokot teszem fel a színpadra, azután utánahajítom a táskámat, majd a karommal a mellvédre támaszkodva felhúzom magamat.

– De azt el kell ismerned, hogy az egész turné során messze itt a legszebb a kilátás – jegyzem meg, és a tengerre mutatok. Lindsay csak érthetetlen dörmögéssel válaszol.

Körülnézek, és várom, hogy történjen valami. Hogy beszip-pantsanak a körülöttem lévő események, és ott köpjenek ki újra, ahol minden elkezdődött, és ahol minden véget ért. Harbour Bridge az én saját bejáratú életvonalam. Egy választóvonal. Régi élet, új élet. Közöttük nem nagyon van semmi.

– Hol van Jake? – kérdezem a színpadon állóktól.

Lindsay megvonja a vállát. Sammy, a basszusgitáros megköszörüli a torkát, és megrázza rövid, szőke haját. Rodriguez, a dobosunk, azt mormogja:

– Nem a busszal jött.

– Hogyhogy nem a busszal jött?

Sammy Rodriguezre néz, mintha csak azt akarná mondani: Hát te nem tudod, mi történt Berlinben?

Én pedig... Én pedig nem mondok semmit, mert abban reménykedem, hogy talán a bandából nem tudja még mindenki, mi volt Berlinben.

– Tett egy kis kitérőt Cannon Fallsba – válaszolja Rodriguez.

Most is, mint mindig, amikor valaki megemlíti ennek a helynek a nevét, mindenem görcsbe rándul. Remeg a kezem, de ezt nagyon igyekszem még magam előtt is leplezni. Cannon Falls, Jake, Emily. És a végén mindig ott a pont, ami nem hagyja, hogy én is részesévé váljak a felsorolásnak. Esélyem sincs egy vesszőre. Emily mögött mondatzáró írásjel következik. Úgy fest, hogy még Berlin után is.

Felsőhajtok, azután kiveszem „a szőkét” a gitártokból. Ott hever, mintha csak egy egyszerű, olcsó tanulógitár lenne, nem pedig egy mindennel felszerelt, történelmi jelentőségű Fender Stratocaster. Imádom és gyűlölöm ezt a gitárt. Jake-től kaptam három éve a születésnapomra. Ha örömtől ragyogó arccal nem úgy nyomta volna a kezembe abban a wisconsini, parányi öltözőben a Stratot, ahogy egy újszülöttet szokás, akkor minden valószínűség szerint még mindig „a kéken” játszanék. És szívesen játszanék rajta. De most már egy olyan hangszer tulajdonosa vagyok, amely Jake szerint egy eredeti Mary Kaye. Egy vagyont költött erre a gitárra, hogy nekem ajándékozza, csak mert megengedheti magának. Jake-et is éppúgy imádom és gyűlölöm, mint a Stratot. Ezért ez a gitár a bonyolult kapcsolatunk tökéletes jelképe.

– Elkezdjük? – kérdezi Lindsay, és elgondolkodva méreget. Bólintok.

– Kezdjük! Majd Jake is megérkezik valamikor.

– A line check már megvan – dörmögi Sammy az elektromos basszusgitárjának. Mint a soundchecknél mindig, most is a bő, lehajtott szárú, fakókékre mosott farmeremet viselem. A szerencsenadrágomat. A színpadi fellépőruhám már reggel óta kimosva és kivasalva hever a turnébuszban. Tudom, jöhettek volna tegnap is, és kényelmesen ellehettem volna a szüleim nyaralójában. Ehelyett én inkább – csakúgy, mint a többiek – a Seasons szállodai szobáját választottam. Igazából apámmal és Marge-dzsall kellemes itt lennem, úgyis alig látjuk egymást, és amióta visszatértünk Európából, csak futólag találkoztunk. De annyi minden akadályoz ebben. A mostohaanyám szeretete, ami néha meglehetősen fojtogató, és aminek viszonzásaként én csak lelkiismeretfurdalással szolgálhatok, ezenkívül a régi idők utáni végtelen vágyakozás, ami túl nehéz ahhoz, hogy lerázzam magamról, ám egyben túlságosan makacsul jelenlévő ahhoz, hogy megadjam magam neki. Tudom, hogy az újra meg újra felvillanó mélabú a bennem élő zenész legfőbb hajtómotorja. Mégis, néha nagyon áhítozom valamivel több könnyedségre.

– Avery, készen állsz? – kiált oda nekem Sammy, és eljártssza az *A Summer Gone by* kezdőtaktusait. Rodriguez a pergődobon dolgozik. Felsőhajtók, kihúzom magam, és megpróbálom elengedni az előbbi gondolataimat, hogy teljes egészében a zenére fókuszálhassak. Kibújok a bőrdzsekiből, és óvatosan leteszem az egyik hangfalra. Lindsay előrepattan, megigazítja a mikrofonomat, és bátorítóan rám kacsint.

– Jó a hajad – mondja, és meghúzza a hátamra lógó, hosszú, fonott, szőke copfomat. Mialatt New Yorkban a charlestoni csatlakozásra vártunk, egészen rövidre vágattam a frufrumat. Jake még nem is látta.

– Furcsa érzés itt lenni – mondom halkán.

– Ez csak az időeltolódás és az izgalom miatt van – nyugtatgat Lindsay. Neki ez itt csak egy fesztivál a sok közül. Nem az a hely, ahová gyerekkorában nyaralni járt. Nem az a hely, ahol a puhányok végleg szembenéztek a felnőttlét kihívásaival. Nem az a darabka föld, ahol Jake-vel először feküdtünk le egymással. Nem az a hely, ahol Odinával kották helyett szórólapokat nyomtattunk, rajtuk Josie szép arcával. Olyan szórólapokat, amelyek egyszer aztán már mindenhol kint voltak. Több száz is. Az egész szigeten. Több ezer. Az országban mindenhol.

– Az izgalom csak a motiválatlanokat motiválja – filozofálgat Sammy. – És jetlagje meg csak olyankor van az embernek, ha nyugatról repül keletre, fordítva sosincs.

– Te tudod, hol van kelet és nyugat? – kiált fel Lindsay, én meg elnevetem magam.

– Azt tudom, hogy hol várnak rám a legszebb nők keleten és nyugaton. Ennyi nekem épp elég – vág vissza Sammy, és állít egyet a szintetizátoron. Meglengetem a mikrofont, és úgy állok be, hogy háttal legyek az egyelőre még üres nézőtérnek, és helyette Sammyt és Rodriguezt lássam. Koncentrálj, Ave, koncentrálj!

Belecsapok a húrokba, és már épp rákezdeneék az utolsó slágerlistás számunk első sorára, amikor hirtelen az összes szórszál égnek áll a karomon.

– Képesek lennétek elkezdni nélkülem? – kiáltja egy rekedt hang. Jake az. Végigdübörög a színpadon. Részeg. Hallom a hangján, és érzem a kezén, amely pár másodperccel később már a vállamra nehezedik. Le akarom rázni magamról, de erre csak még erősebben szorít.

– A családi reggelinél whiskyt szolgáltak fel? Cannon Falls sem a béke szigete már, mint egykor volt – jegyzem meg gúnyosan. Rodriguez úgy fest, mint aki mindjárt hozzánk vágja a dobverőit.

– Nem volt ott – mondja Jake, és egyszerre már nem is vagyok olyan biztos benne, hogy tényleg ivott.

– Ki? – kérdezem merőben feleslegesen, és közben igyekszem leküzdeni a bennem feltámadó megkönnyebbüléssel vegyes lelki ismeret-furdalást.

– A feleségem – dörmögi Jake. Végre sikerül leráznom magamról a kezét. Hátrafordulok, és az arcába bámulok. Másként, mint Berlinben. Igyekszem mindent látni, ami a ráncos homloka mögött rejtőzik. A hosszú haja takarásában, ami Európában nap-sütés hiányában erősen visszasötétedett. Ugyanúgy néz ki, mint régen. Mint aznap, amikor megismerkedtünk. Eltekintve az állát eltakaró szakálltól. Sötét szeme dühösen villan. De látom, mit takargat. És elmerülök benne – mindabban, ami Jake-et igazán Jake-ké teszi. Ebben a fiatal, vad testben megbúvó öreg, jótét lélekben. Érzem, hogy hiába haragszom, most mégis ellágyulok. Érzem, ahogy akaratom ellenére eláraszt valami, amit olyan hosszú ideig sikerült kordában tartanom. De most már nem lehet megzabolázni, pont, ahogy Jake-et sem.

– Hol van Emily? – kérdezi Sammy.

– Az anyjánál.

– Miamiban? – kiáltok fel meglepődve. Pedig nem akartam megszólalni. Ahogy már jó régóta nem szólok semmit Jake-kel és Emilyvel kapcsolatban.

– Igen, Miamiban – morogja Jake, és elkezd dúdolni a *Welcome to Miami*t, majd jókedvűen még hozzáteszi: – I don't need an Emily.

Miközben nagyon jól tudom, hogy ez nem igaz. Szüksége van rá. Cannon Fallsban Jake mindig józan. Viszont a jó hír az – vagy lehet, hogy inkább rossz –, hogy Jake még részegen is jól játszik. Nem olyan tökéletesen, mint józanul. Ám velem ellentétben

teljességgel alkalmas arra, hogy a zenei tehetségét még atomrészegen is bizonyítani tudja. Emiatt még soha egyetlen koncertet sem kellett lemondanunk. Épp ezért az emberek nagyon ritkán szólnak miatta. Sem a menedzserünk, sem Lindsay, sem a sofőrünk, aki a turnébuszban kénytelen elviselni az éjszakai szómenészt, sem Sammy, sem Rodriguez. Mindannyian elfogadjuk, hogy Jake-nek gondjai vannak. És mindannyian, még én is, várjuk Cannon Fallst. Időnként haza kell mennie, hogy kijózanodjon, és hogy meghallgassa Emily hegyi beszédét. Utána egy ideig félig-meddig képes rá, hogy önuralmat gyakoroljon. Vagy lehet, hogy már rég elveszítettük az irányítást? Berlin óta már nem tudom megmondani.

Jake felkapja a basszgitárját, átveti vállán a széles bőrpántot, és lejátszik pár kellemetlenül mély hangot.

– Who needs an Emily, who needs Miami, I got you – improvizál, és közben engem néz. Elfordítom a tekintetemet.

– Hagyd ezt a baromságot, és folytassuk! Két óra múlva kezdünk.

Jake egy szó nélkül odaáll mellém, és higgadtan megkérdezi:

– *A Summer Gone by?*

Bár én is részt vettem a szám megírásában, a mai napig nem tűnt fel a Harbour Bridge-dzsel való kapcsolata. Miközben erről szól: a nyárról, ami elmúlt. És amit már nem hozhatunk vissza. Egyikünk sem.